

עורך הד בלב אשה - ועזר לשיחרור אסיר

שנה כדי לתת לקצינת המבחן הזדמנות נוספת לעיין בפרשת חיי האסיר, ולברר עד כמה הצעתם של בני הוגג סרווקה היא רצינית.

★ ★ ★
"לספור את הימים"

הכרזת עורך-הדין הפגיעה לא רק את השופטים ואת התביעה בבית-המשפט העליון. היא באה כהפתעה גמורה גם ליורם עצמו. כי עד לאותו רגע לא דיבר עמו איש מבני משפחת סרווקה על ההצעה. הם הסכימו ביניהם כבר מזמן, אבל לא רצו לעורך בלבן של האסיר תקנות העליונות להתברר.

אחרי הדיון בבית-המשפט העליון, חזר יורם לתאו כאדם חדש. בלבו נולדה הרגשת שייכות חדשה, אותה לא הכיר מעולם. "עברו חודשים עד שהתרגלתי למחשבה שבחוק מתכה לי בית של ממש, ושיש אנשים המאמינים בי", סיפר יורם. "התחלתי לספור את הימים כאסיר שתקופת נאיטרו הולכת ומסתיימת".

אבל העניינים לא התנהלו בסדר. כשנפתחה הישיבה השניה של בית-המשפט, (המשך בעמוד 18)

לו משפט בבית-המשפט העליון. הוא סיפר שאחרי פסק-הדין האחרון, שבו נידון לחמש שנות מאסר על החזקת חומר גנוב, הוא הגיש ערעור לבית-המשפט העליון, בו טען שהעונש הוא חמור מדי לגבי גילו הצעיר. "עלי לבזבז עתה את שמונה השנים היפות ביותר של חיי בבית-הכלא. אחרי שמונה שנים לא אצא מבית-הסוהר כאיש המתאים לחיי-חברה רגילים", כתב יורם לנדסברגר בערעורו.

באותה שיחה שאלו שמואל ואילנה אם הוא רוצה שעורך-דין יופיע בשמו בבית-המשפט. יורם היסס. הוא לא האמין שהמשפט יביא לתוצאה חיובית, לא רצה שהידידים החדשים יבזבזו כסף לשוא. הוא הסכים רק אחרי שכנועים רבים.

★ ★ ★
"בעל אינטליגנציה גבוהה"

כך נכנס לתמונה איש נוסף, עורך-הדין התל-אביבי משה אור, אור הכיר

המשחרר עורך-הדין משה אור שהתנדב לטפל בצד המשפטי. טיפולו המסור הביא לשיחרור יורם.

את משפחת סרווקה מזה זמן רב. שמואל, שהוא בעל בית-חרושת ועסקן ידוע בספורט הישראלי, מסר לאור את כל ענייניו המשפטיים. אבל הקשר ביניהם היה עמוק יותר. כשהיה צעיר, התאמן אור בהשגחתו של שמואל ונשאר מאז ידיד המשפחה.

אילנה באה למשה אור בבקשה שיקח לידיו את הטיפול המשפטי בענייניו של יורם. עורך-הדין קיבל את ההצעה אך סירב לקבל שכר. הוא הודאג רק מצד אחד של הצעת אילנה: היתה זו הצעה לאמץ את הנער ולקחת אותו תחת השגחתו.

"ידעתי שליוורם יש עבר עשיר בפלילים", סיפר משה אור. "היו נגדו 20 הרשעות קודמות — דבר לא רגיל לבחור בגילו כזה. פחדתי פשוט מאכזבה שעלולה לפגוע באילנה. הכרתי אותה יותר מדי טוב, וידעתי שזו היתה עבודה מכה קשה. אבל אם הם החליטו לעשות דבר כזה, ידעתי שהם לא ייסוגו מעמדתם. או החלטתי לתרום גם את חלקי לפרשה, והתחלתי לטפל בעניין בכל הרצינות".

כך גם קרה שלאנשי התביעה, ואף לשופטים היושבים בערעורו של יורם לנדסברגר, ציפו בישיבה הראשונה כמה הפתעות. ההפתעה הראשונה: בערעורו של אסיר שמעולם לא ייצג אותו איש, הופיע עורך-דין מנומס. בנאומו המלהיב הוא תיאר את עברו הקשה של המערער, פירט את התנאים שהביאו אותו לעולם התחוקן. אבל ההפתעה הגדולה היתה כלולה במשפטים האחרונים של נאום הסניגור: הוא הכריז שזוג אנשים מכובדים, בעלי מעמד בחברה התל-אביבית, הסכימו לאמץ את יורם ולקחת על עצמם את האחריות המלאה לי-עתידי.

היתה זו פצצה משפטית ממדרגה ראשונה שנגדה את תורת דעתה של קצינת-המבחן, חוות-הדעת היתה חרישמית: "הוא בעל אינטליגנציה גבוהה, אך קשין ריכוזו נובע עים מהפרעותיו הנפשיות והוא אינו מוגלה יכולת לשינוי אורח-חיים".

שלושת השופטים, משה וילברג, צבי ברנזון ובנימין הלוי, קיבלו את ההצעה ברצינות הראויה. לפניהם הוצע נסיון בלתי-רגיל, להחזיר אדם ידוע כעברייני-מועד לחיים תקינים. הנסיון נראה כדאי להצלת חיים צעירים של צעיר בן 21. הדיון נחה לחצי

המאמר הגדול שימש התחלה לפרשת השיחרור. לראשונה צץ במחנה של אילנה רעיון אימוצו של יורם לנדסברגר אחרי קריאת גליון העולם הזה מאוקטובר 1963, אותו היא מחזיקה בידה בתצלום זה.

חולצה חדשה היא רק אחת המתנות שקיבל יורם מהוריו החדשים. הכל סודר בבית בכדי לתת לאסיר המשוחרר הרגשה משפחתית חמימה ולבבית.

לחם למשפחה מכין יורם בביתו החדש. כבר ביום הראשון של חופשתו טייע לאשה שהחליטה לאמץ אותו.

עם אבא בעבודה יורם החל לעבוד ביום הראשון השבוע, במיפעל של הוריו מאמצי. יורם נראה כאן ליד מכונה כשאביו מדריכו בעבודה.

מלכון לידידים אחת השיחות הראשונות של יורם היתה עם מערכת העולם הזה, הוא שפתח את הדרך לשיחרור.